

РЕШЕНИЕ

№ 3989

гр. София, 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **11983** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава единадесета АПК - Производства за обезщетения.

Образувано е по искова молба, вх. № 30732 от 30.10.2017г. по описа на съда на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителя Б. И., чрез представител по пълномощие адв. П. С. от САК, против Българска народна банка(БНБ), с искане за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, в общ размер на 1808707.15лв., в т.ч. 1 347 985,43 лв. – главница и 461 010 лв.-лихва за забава за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /30.10.2017 г./ до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че ищецът е бил вложител в [фирма] по два договора за разплащателни сметки № [банкова сметка] и № [банкова сметка]. Тъй като БНБ е нарушила своите законови задължения като не е упражнила контрол и надзор върху дейността на [фирма] по отношение на експозиции и отчитане на загуби, това е довело до обявяване на банката в несъстоятелност, с начална дата на неплатежоспособността 20.06.2014 г. Въпреки констатациите в доклад от 29.11.2010 г. БНБ не е изпълнила задължението си по чл.103а, ал.2 от Закона за кредитните институции/ЗКИ и не е наложила допълнително капиталово изискване на банката, а само е дала препоръки. Излагат се аргументи за нарушение от страна на ответника на чл.2, ал.6 от Закона за БНБ и чл.79 ЗКИ и на задълженията, произтичащи от правото

на Европейския съюз. Сочи се, че в качеството си на компетентен орган в Република България за упражняване надзор върху банките по смисъла на чл.4, § 1, т.40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. БНБ отговаря обективно за всички вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове, действия или бездействия, без това да е обвързано с наличието на вина у длъжностно лице. Сочи се, че разпоредбата на чл.79, ал.8 ЗКИ, съгласно която БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица носят отговорност за вреди само ако са действали умишлено, противоречи на правото на ЕС и на принципите на ЗОДОВ, предвиждащ безвиновна отговорност на държавните органи. В жалбата се твърди, че за периодите 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 01.01.- 31.03.2014 г. К. „АД“ е със собствен капитал отрицателна величина, като през тези периоди са извършени сериозни нарушения на чл.103, ал.1 ЗКИ. За тези периоди БНБ не е упражнила контролните си и надзорни функции по чл.103, ал.2 ЗКИ, а именно: не е отправила писмени предупреждения до банката; не е свикано общо събрание на акционерите; не е разпоредено писмено преустановяване и отстраняване допуснатите нарушения и предприемане мерки за подобряване финансовото състояние на банката; не са наложени по-строги надзорни изисквания тъй като банката не отговаря на изискванията на чл.73, ал.1 и чл.73а ЗКИ; не е наложено допълнително капиталово изискване над минимално изискуемото; не е разпоредено писмено да се променят лихвите, които значително надхвърлят пазарните нива; не е ограничена дейността на банката или да се забранят определени сделки, дейности или операции; банката не е задължена писмено да увеличи капитала си; не е забранено плащането на дивиденди или разпределяне на капитала под друга форма; не е изискано ограничаване на оперативните разходи и/ли плащането на бонуси, премии, тантиеми; не е изискано да се извършат промени във вътрешните правила и процедури; не са лишени от право на глас акционер и/или не му е наредено писмено да прехвърли акциите и; не е разпоредено писмено банката да освободи едно или повече лица, оправомощени да управляват и представляват банката, както и членове на управителния и надзорен съвети; не е забранено извършването на сделки и операции с лица, с които банката е в тесни връзки; не са поставени допълнителни изисквания към банката във връзка с извършваната от нея дейност. Развити са аргументи, че в съгласно чл.79, ал.1 и 2 от ЗКИ БНБ е длъжна да упражнява контрол и надзор върху търговските банки и в тези хипотези БНБ действа в условията на обвързана компетентност. Крайният извод на жалбоподателя е, че за периода 2010 г. - 2014 г. БНБ не е упражнила дължимите контрол и надзор върху [фирма], и това фактическо бездействие е довело до неплатежоспособността на банката. Ответникът е нарушил и Наредба № 9/2008 г. за оценка и класификация на рискови експозиции на банките и Наредба № 8/2006 г. за капиталовата адекватност на кредитните институции и Наредба № 11/2007 г. за управлението и надзора върху ликвидността на банките. Ако БНБ бе осъществил действителен банков надзор [фирма] е трябвало да бъде поставена под особен надзор и лицензът ѝ да бъде отнет още на 01.01.2012 г. Практически към 31.12.2010 г. собственият капитал на [фирма] е отрицателна величина – минус 10 710 000 лв, като тя нараства всяка следваща година: 31.12.2011 г. минус 202 933 000 лв., 31.12.2012 г. – минус 590 341 000 лв., 31.12.2013 г. минус 1 063 265 000 лв. и към 30.06.10`4 г. - минус 1 489 532 000 лв. Горното сочи, че още след 31.12.2011 г. БНБ е следвало да отнеме лиценза на банката. Бездействията на БНБ, произтичащи пряко от ЗКИ и подзаконовите нормативни актове са довели до неплатежоспособността на [фирма]. Искането е да бъдат отменени фактическите

бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол на [фирма] и да бъде осъден ответника да заплати сумата 1 808 707,15 лв. от които 1 347 985,43 лв. главница и 461 010 лв. лихва за забава за периода 20.06.2014 г. – 30.1.2017 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. При условията на евентуалност е предявен иск за установяване на посочените в исковата молба фактически бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол на [фирма] и да бъде осъден ответника да заплати сумата 1 808 707,15 лв. от които 1 347 985,43 лв. главница и 461 010 лв. лихва за забава за периода 20.06.2014 г. – 30.1.2017 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В молба-становище от 31.01.2018 г. ищецът сочи, че не се касае до иск по чл. 257, ал.1 АПК (О. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.), а до искане за отмяна на фактическите бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражняване на надзор и контрол върху [фирма], като по реда на инцидентния съдебен контрол съдът да установи, че към процесния период са налице фактически бездействия на БНБ по смисъла на чл.204, ал.4 АПК, от които са произлезли вреди за ищцовото дружество. Причинната връзка между бездействието на БНБ е свързана с отнемането на лиценза на [фирма] и обявяването ѝ в несъстоятелност, а оттам невъзможността ищецът да разполага със своите средства. Предявеният евентуален иск е установителен по отношение на фактическите бездействия на БНБ и осъдителен за сумата 1 347 985,43 лв. Конкретните бездействия на БНБ са: неупражнен контрол върху собствения капитал на [фирма], неговата структура и неотразяване на загуби от обезценка за кредити, свързани с рисковите експозиции по Наредба № 9/03.04.2008 г.; Неотчитане и липса на контрол върху рисковите експозиции; неотчитане и липса на контрол на счетоводния финансов резултат на [фирма]; неизвършване на проверка на кредитните досиета и неустановен кредитен риск.

С влязло в сила определение от 31.01.2018 г. съдът е прекратил производството по отношение на иска за отмяна на фактическите бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен контрол и надзор върху действията на [фирма] и за осъждане на БНБ да заплати сумата 1 347 985,43 лв. главница и 461 010 лв. лихва, считано от 20.06.2014г. до 30.10.2017г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано предявяване на иска до окончателното им изплащане. В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. С.. Иска се от съда да установи с решението си посочените в исковата молба нарушения на правото на ЕС –в това число и фактически бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол на [фирма](н)и да осъди ответника да заплати на ищеца сума от 1808 707.15лв.от която 1347 697.15лв. главница и законна лихва -461 010 лева за периода от 20.06.2014г. до 30.10.2017г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендира присъждането на разноски по представения списък. Представя писмени бележки.

От ответника е постъпил отговор, в който заявява, че оспорва иска като недопустим, неоснователен и недоказан. Излага се тезата, че БНБ не представлява администрация или орган на изпълнителната власт, не е част от системата на публичните финанси и не разполага с административни властнически правомощия, поради което искът се явява недопустим. Като допълнителен аргумент в тази насока се сочи, че фактическите бездействия на които се позовава ищецът, всъщност не такива по своя характер, тъй като става въпрос за реализиране на правомощия чрез правни действия

и приложим е редът по чл.204, ал.1 АПК – искът за вреди може да се разгледа само след отмяна на съответния акт. Относно неоснователността на исковата претенция се излагат съображения за липсата на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, извършено при или по повод изпълнение на административна дейност. Отново се сочи, че не се касае до неизвършването на фактически, а на правни действия. Решението за отнемане на лиценз на банка е административен акт, а не фактическо действие. Бездействие, изразяващо се в неотнемане на лиценз на К., представлява недопустимо обжалване на мълчалив отказ по издаване на акт. Не е налице твърдяното неупражняване на банков надзор, водещо до вреди за ищеца. Преценката за наличие на бездействие следва да бъде направена при анализ на нормативно установено задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактно, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законовите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се отграничи кога тяхното изпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 ЗОДОВ. Не са налице такива нормативни изисквания, каквито сочи ищецът. Не се сочи какво конкретно е следвало да извърши БНБ, само бланкетно се сочи ЗКИ. Позоваването на чл.103а ЗКИ за 2010 г. е неуместно, тъй като този законов текст е приет през 2014 г. /ДВ, бр. 27/25.03.2014 ./ Регламент 575/2013 г. също е влязъл в сила на 01.01.2014 г. Твърденията за финансовото състояние на [фирма] за периода 2010 -2014 г. са бланкетни и не са подкрепени с доказателства. Не е ясно въз основа на какви доказателства ищецът приема, че информацията в счетоводните документи на [фирма] е манипулирана и е налице невярно осчетоводяване. Ответникът се позовава на чл.79, ал.8 ЗКИ съгласно който БНБ и нейните органи не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните си функции, освен ако са действали умишлено. Не са доказани умишлени действия на длъжностни лица или органи на БНБ. Подобни текстове, ограничаващи отговорността има в чл.41 от Закона за сметната палата, чл.18, ал.10 от Закона за Комисията за финансов надзор, чл.112, ал.4 от Закона за платежните услуги и платежните системи, чл.5, ал.3 от Закона за възстановяване и реструктуриране на кредитните институции и инвестиционни посредници. Прави се възражение за частична неоснователност на претенцията за лихва в размер на 461 010 лв., тъй като за периода от 20.06.2014 г. до 30.10.2017 г. е изтекла погасителна давност на основание чл.120, във вр. чл.111 ЗЗД. Релевира се довод, че за ищеца не са настъпили имуществени вреди вследствие отнемането на лиценз на банката, тъй като салдото по сметките на [фирма] е включено служебно в списъка на вземанията, които кредиторите на [фирма] имат към масата на несъстоятелността и ищецът продължава да бъде кредитор на [фирма]. Редът за удовлетворяване на кредиторите е посочен в чл.94 от Закона за банковата несъстоятелност и е недопустимо сумата, която представлява одобреното и прието вземане на ищеца в производството по несъстоятелност, да се претендира като вреда по ЗОДОВ. По отношение на остатъчната сума на претендираната главница от 1 347 985,43 лв. БНБ не следва да носи отговорност за действията или бездействията на синдиците на [фирма] и в частност защо вземанията на ищеца не са включени в твърдения от него размер. Прави се довод за липса на причинно-следствена връзка между твърдяните бездействия и настъпилия евентуален вредоносен резултат. В съдебно заседание от 02.06.2021 г. пълномощникът на ответника адв. Г. заявява, че не поддържа възраженията за недопустимост на иска. Искането е да бъде отхвърлен иска и да се

присъдят разноските по делото по представения списък. Представя писмени бележки. Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че ищецът е вложител в [фирма] [фирма] е сключило с [фирма] два договора за разплащателна сметка: на 28.03.2007 г. – с/ка № [банкова сметка] и на 28.08.2009 г. – с/ка № [банкова сметка]. Съгласно представената справка за наличните средства на [фирма] в [фирма] към 20.10.2017 г. по разплащателна сметка № [банкова сметка] е имало 1 324 049,35 лв. и по разплащателна сметка № [банкова сметка] - 23 936,08 лв.

От представеното извлечение от Списъка на приетите от синдика вземания по чл.64, ал.1, от Закона за банковата несъстоятелност /З./ се установява, че под № 6811 е вписано дружество [фирма] за сумата 1 324 365,68 лв.

Видно от представените частични сметки за разпределение между кредиторите на [фирма] (в несъстоятелност) с приети вземания по чл.69, ал.1 от З. на 24.02.2017 г. на [фирма] е разпределена сумата от 146 378,88 лв., на 25.04.2017 г. - 149 872,82 лв., на 24.08.2020 г. – 114 696,37 лв. и на 17.02.2021 г. - 67 639,06 лв. Общо на ищеца е разпределена сумата от 478 593,07 лв.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Исковата молба е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес и съдържаща предписаните законови реквизити. Правилно е посочен ответникът, въпреки, че БНБ заема особено място в системата на държавните органи. БНБ осъществява дейността си като независима институция, която съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за БНБ /ЗБНБ/ се отчита пряко пред Народното събрание, като управителят и подуправителите на банката се избират също от Народното събрание. Анализът на поверените на централната банка функции показва, че БНБ в отношенията си с другите банки има редица правомощия, които могат да бъдат определени като отношения на власт и подчинение, т.е. като административноправни отношения. Така съгласно чл.2, ал.6 ЗБНБ Българската народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите. Именно Българската народна банка е компетентният орган в Република България за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл. 4, параграф 1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012. Чл.16 ЗБНБ предоставя на Управителния съвет на БНБ редица ръководни правомощия спрямо останалите банки - определя процентите на минималните резерви, които банките трябва да държат, и утвърждава условията и изискванията за изпълнението им (т.4); определя с наредби нормативите и изискванията за регулиране на банковата дейност (т.5); издава, отказва издаване и отнема лицензи на банки (т.15); приема решения по чл. 20, ал. 1, т. 2 от Закона за гарантиране на влоговете в банките, че влогове в банка са неналични (т.18). Съгласно чл.41, ал.1 от ЗБНБ на централната банка е възложено да определя с наредба задължителните минимални резерви, които банките са длъжни да поддържат при нея,

метода за изчисляването им (т.1), както и условията и случаите за плащане на лихва върху тях, както и да утвърждава с наредба други условия и изисквания за поддържане стабилността на кредитната система (т.2). Ясно са очертани административните правомощия на БНБ спрямо останалите банки в Глава единадесета от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. На БНБ е възложен надзорът на кредитните институции (чл. 1, ал. 2 от ЗКИ). Този надзор, както е определен в чл. 79 – чл. 80в от ЗКИ следва да се определи като административна дейност. Съгласно чл.79, ал.1 Българската народна банка упражнява надзор върху дейността на банките, за да установи спазването на изискванията на този закон и на Регламент (ЕС) № 575/2013, както и на издадените актове по прилагането им за осигуряване на надеждно и сигурно управление на банките и на рисковете, на които те са изложени или може да бъдат изложени, както и за поддържане на адекватен на рисковете собствен капитал, а в ал.2 е посочено, че БНБ упражнява и макропруденциален надзор върху банките с цел поддържане стабилността на банковата система. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл.151, ал.3 ЗКИ.

Всичко това налага извода, че БНБ действа като държавен регулаторен орган, като правоотношенията между БНБ и поднадзорните ѝ търговски банки са административни, а не са отношения между равнопоставени правни субекти. Прогласената в чл.44 ЗБНБ независимост на централната банка и разграничаването ѝ от системата на администрацията не изключват обстоятелството, че на нея са възложени конкретни административни правомощия, във връзка с които БНБ извършва административна дейност. Това означава, че в определени хипотези БНБ действа като носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, и в това си качество представлява административен орган по смисъла на §1, т.1 ДР на АПК. Следователно редът за ангажиране отговорността на БНБ за вреди, причинени от нейни органи във връзка с осъществяване на вменената ѝ от закона надзорна дейност следва да се ангажира по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по

реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Предявената искова претенция е за вреди, вследствие неправомерни бездействия на служители на Българската народна банка. Следователно искът попада в хипотезата на чл. 204, ал. 4 от АПК, като дали са налице бездействия и дали те са незаконосъобразни, се установява от съда в мотивите на решението, без да е необходим специален диспозитив за това.

Ноторно известно е следното: С Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ, на основание чл. 115, ал. 1, т. 2 и 3, чл. 116, ал. 1, ал. 2, т. 2, 3, 6 и 7, във връзка с чл. 103, ал. 2, т. 24 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, [фирма] била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, за срок от три месеца. Със същото решение са назначени квестори, за срок от три месеца е спряно изпълнението на всички задължения на банката, отстранени са от длъжност членовете на управителния съвет и надзорния съвет и акционерите, притежаващи повече от 10 на сто от акциите са лишени от право на глас. С Решение № 114/16.09.2014 г. УС на БНБ констатирал, че към момента продължават да са налице условията и предпоставките, довели до поставяне на [фирма] под специален надзор, тъй като банката продължавала да изпитва остър недостиг на ликвидност за възстановяване на банковата си дейност и за изпълнение на задълженията си към депозантите и други кредитори, поради което действието на всички мерки, наложени с Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ – за поставяне на банката под специален надзор и тези по Решение № 82/30.06.2014 г. на УС на БНБ – за намаляване на лихвените проценти по депозитите, е продължено до 20.11.2014 г. С Решение № 138/06.11.2014 г. на основание чл. 36, ал. 2, т. 2, чл. 103, ал. 1, т. 1, чл. 103, ал. 2, т. 25 и чл. 151, ал. 1, пр. 1 от ЗКИ и чл. 16, т. 15 от ЗБНБ, БНБ отнела лиценза на [фирма]. Съгласно т. 2 и т. 3 от това решение, на основание чл. 9, ал. 1 и ал. 6 от Закона за банковата несъстоятелност, следва да бъдат предприети действия за подаване на искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност, както и да бъде уведомен Фонда за гарантиране на влоговете в банки.

Според твърденията в исковата молба, ищецът счита, че за него е настъпила вреда в посочения размер, която вреда произтича от твърдяните бездействия на ответника. В молбата си от 31.01.2018 г. ищецът е конкретизирал тези бездействия така: неупражнен контрол върху собствения капитал на [фирма], неговата структура и неотразяване на загуби от обезценка, вързани с рисковите експозиции; неотчитане и липса на контрол върху рисковите експозиции; неотчитане и липса на контрол на счетоводния финансов резултат на банката; неизвършване проверка на кредитните досиета и неустановен кредитен риск. Тези твърдения на ищеца са недоказани и не се подкрепят от събраните доказателства. Ищецът основава твърденията се на чл. 103а от ЗКИ, както и на Регламент 575/2013, като в същото време твърденията му се отнасят до бездействие, а от тук и за дължимо действие на БНБ през 2010г. Разпоредбата на член 103а от ЗКИ е приета с изменението му с ДВ бр. 27 от 25.03.2014г. т.е. не през 2010г., а през 2014г. непосредствено преди поставянето на К. по надзор. Аналогично е и действието на Регламент 575/2013г., в сила от 01.01.2014г., поради което не следва да бъдат основание за ангажирането отговорността на ответника. Данните по делото сочат, че невъзможността на ищеца да получи от [фирма] депозирани си в тази банка парични средства произтича от обстоятелството, че банката е неплатежоспособна, поради което именно ѝ е отнет лицензът и е открито производство по нейната несъстоятелност. Изпадането в неплатежоспособност е

свързано преди всичко с начина на управление на банката и взетите в тази връзка управленски решения от ръководните органи на същата. Това се признава и от ищеца, който в исковата молба изрично твърди, че „контролните и ръководни органи на банката ([фирма]) са прилагали порочни банкови и бизнес практики, като са представляли неверни и подвеждащи финансови и надзорни отчети“. Обстоятелството, че законодателството предвижда наличие на надзорен орган на дейността на кредитните институции не води до извод, че неплатежоспособността на една банкова институция произтича от друго, още по-малко от дейността на надзорния орган. Действията на БНБ нямат за последица изпадане в неплатежоспособност на [фирма], а са реакция на факта, че банката фактически се оказва неплатежоспособна. Дори да се приеме, че БНБ не е извършвала ефективен банков надзор, то не той или липсата на банков надзор са причина за неплатежоспособността на [фирма], която е довело до невъзможност за ищеца да се ползва от вложенията си в пълен размер. Всичко изложено до тук сочи, че твърденията на ищеца, че претендираните вреди са настъпили от посочените от него незаконосъобразни фактически бездействия на ответника е неоснователна. На първо място не се установиха твърдените незаконосъобразни фактически бездействия. Също така липсва пряка причинно-следствена връзка между посочените от ищеца бездействия на ответника (независимо дали те са законосъобразни или не) и вредите, чието обезщетяване се търси в настоящото производство.

Съдът намира, че искът следва да бъде отхвърлен и на още едно основание. Както бе посочено по-горе, за да бъде уважен иск по чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да са налице всички предпоставки на сложния фактически състав на този законов текст. В случая от страна на ищеца не е доказано наличието на претърпени имуществени вреди. Такива ще са налице, ако се докаже намаляване на имуществото на ищеца, чрез намаляване на активите или увеличаване на пасивите (задълженията). В настоящия случай такова намаление не се установява, тъй като вземането на ищеца към [фирма] /в несъстоятелност/ не е погасено. Видно от представените доказателства това вземане е прието и е в списъка на кредиторите под № 6811. Нещо повече, при извършените разпределения ищецът е получил общо сумата от 478 593,07 лв. Следва да се има предвид, че начинът на удовлетворяване на кредиторите в производство по несъстоятелност е законово регламентиран и в него не участва БНБ, поради което не би могла да отговаря за това кога, как и колко от вземането на кредиторите на банката ще бъде изплатено.

Вземането на ищеца все още не е обективизирано като вреда поради възможността да бъде удовлетворено. Вреда би настъпила едва след приключване на несъстоятелността и то само ако не му е изплатена цялата сума.

С оглед изложеното съдът намира, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Предвид неоснователността на главния иск, неоснователна е и акцесорната претенция за заплащане на обезщетение за забава за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., в размер на 461 010 лв., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /30.10.2017 г./ до окончателното изплащане на сумата.

По направените искания за присъждане на разноски. С оглед изхода на делото на ищеца не следва да бъдат присъждани такива. В член 10 ЗОДОВ се съдържат изрични разпоредби за разноските в производствата по този закон. Тази изрична законова регламентация на отговорността за разноски изключва приложимостта на чл. 143, ал.

З АПК и чл. 78, ал. 3 ГПК. Разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, която регламентира възможността ищеца да заплати на ответника адвокатско възнаграждение, съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване. Тъй като искът е предявен на 30.10.2017 г., т.е. преди влизане в сила на чл.10, ал.4 /ДВ,бр.94/2019 г./ разносните следва да се присъждат по правилото на чл.10, ал.2 ЗОДОВ. Съгласно този законов текст при отхвърляне на иска ищецът дължи на ответника разносните по делото, но не и адвокатското възнаграждение. В представения от ответника списък фигурира само заплатеното адвокатско възнаграждение, но не и направени разноски по делото. Предвид това ответникът няма право на разноски за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], против Българска народна банка, с искане за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, претърпени от [фирма] поради фактически бездействия на Българската народна банка през периода 2010 г. -2014 г. ,изразяващи се в неупражнен надзор и контрол върху дейността на „ТБ [фирма](н),включително и отнемане на лиценз на банковата институция [фирма](н) и нарушения на правота на ЕС, в размер на 1 347 985,43 лв. – главница и 461 010 лв. лихва за забава за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /30.10.2017 г./ до окончателното изплащане на сумата, като неоснователни и недоказани.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: